

Ομιλία σε εκδήλωση με θέμα «Το Νέο Σχολείο» της Ένωσης Γονέων Μαθητών του Δήμου Κατερίνης

Submitted by user-2 on Σάβ, 15/11/2014 - 21:10

- [ΑΣΓΜΕ](#) [1]
- [Άρθρα - Μελέτες](#) [2]

Ομιλία του Κυριάκου Ιωαννίδη αντιπροέδρου της Ανώτατης Συνομοσπονδίας Γονέων Μαθητών Ελλάδος (ΑΣΓΜΕ)

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Είναι αφετηριακό πρόβλημα να αναδείξουμε τις πραγματικές ανάγκες της λαϊκής οικογένειας στο ζήτημα της μόρφωσης των παιδιών της. Στην εποχή που ζούμε, κάθε οικογένεια αισθάνεται και είναι ανάγκη τα παιδιά της να περάσουν από προσχολική εκπαίδευση. Οχι μόνο ως χώρο φύλαξης λόγω εργασίας των γονιών. Αλλά και ως ζωτική ανάγκη για την ομαλή ψυχοσωματική και πνευματική ανάπτυξη του παιδιού. Δυνατότητες και με όλες τις σύγχρονες επιστημονικές προϋποθέσεις να λυθεί αυτό το πρόβλημα υπάρχουν. Αλλωστε, υπάρχουν χιλιάδες αδιόριστοι νηπιαγωγοί και μπορούν ακόμα πιο πολλοί να αποφοιτήσουν.

Στην εποχή μας κάθε λαϊκή οικογένεια αισθάνεται και είναι ανάγκη τα παιδιά της να αποκτήσουν ουσιαστική μόρφωση. Να έχουν γνώσεις, να έχουν κριτήρια για τη ζωή, να είναι καλλιεργημένα, να έχουν εφόδια, να είναι προσανατολισμένα και ικανά να σταδιοδρομήσουν, να δημιουργήσουν, να ζήσουν σε καλύτερες συνθήκες απ'ό,τι οι γονείς τους.

Και, τέλος, κάθε οικογένεια θέλει και είναι ζωτικό πρόβλημα, τα παιδιά της να έχουν, μόλις τελειώσουν τις σπουδές τους, μόνιμη και σταθερή δουλιά με δικαιώματα και δυνατότητες ολόπλευρης ανάπτυξης.

Οι ανάγκες αυτές είναι βασικές, είναι πραγματικές, απορρέουν από τις σύγχρονες εξελίξεις και μπορούν να

ικανοποιηθούν πλήρως. Κι όμως, σήμερα οι ανάγκες αυτές δεν ικανοποιούνται. Αντίθετα, τα πράγματα γίνονται

όλο και πιο χειρότερα. Κάθε οικογένεια ξοδεύει τεράστια ποσά και το άγχος και η ανασφάλεια για το μέλλον

έχουν φωλιάσει σε κάθε οικογένεια. Χιλιάδες απόφοιτοι και με μεταπτυχιακές, ακόμα, σπουδές είναι άνεργοι ή

δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί, πολλές φορές σε δουλιές άσχετες με τις σπουδές τους.

Ας μου επιτρέψετε να ξεκινήσω με τα δικαιώματα του μικρού παιδιού. Έχει ανάγκη από σταθερότητα, υγιεινές

συνθήκες ζωής, χρόνο με τους γονείς του και κυρίως με τη μάνα του. Όμως η ΕΕ άλλα κάνει, εντελώς

αντίθετα. Στο όνομα της ισότητας, καταργεί δικαιώματα και κατακτήσεις που κέρδισε με αίμα ο λαός μας, οι

γυναίκες του λαού μας. Εμπορευματοποιεί τα πάντα, το δικαίωμα στη μητρότητα είναι υπό αίρεση. Και όταν

μιλάμε για δικαίωμα στη μητρότητα εννοούμε όχι μόνο το δικαίωμα στη γυναίκα να κάνει παιδιά, αλλά και το

δικαίωμα του παιδιού να χαρεί τη μάνα του.

Πηγαίνοντας πια στα παιδιά της προσχολικής ηλικίας, βλέπουμε ότι αυτά έχουν ανάγκη από παιχνίδι, ομαδικό και ατομικό, ελεύθερους χώρους, πράσινο, παιδικές χαρές, κ.α. Όμως η ΕΕ αλλού το πάει.

Ο κόσμος του νηπίου, το «πρωτάκι» του Δημοτικού και η ψυχή του είναι αντικείμενο κερδοφορίας! Όχι μόνο όταν μεγαλώσει, αλλά εδώ και τώρα! Ο φθηνός και υποταγμένος εργαζόμενος χτίζεται από πολύ νωρίς.

Δεν πρόκειται για υποθέσεις αλλά για απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στην έκθεση της ΕΕ με τίτλο «*Σχετικά με τις βασικές ικανότητες για έναν κόσμο που αλλάζει*», ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στην προσχολική βαθμίδα.

Ακούστε πώς προσεγγίζει τη νηπιακή ηλικία η Ευρωπαϊκή Ένωση:

*«Το ευρωκοινοβούλιο εφιστά την προσοχή στη σημασία της **προώθησης μιας νοοτροπίας ανάγνωσης από την προσχολική ηλικία** και εξής, καθώς και στη σημασία της πρόσβασης σε αναγνωστικό υλικό από την προσχολική κιόλας ηλικία και υπογραμμίζει τη σημασία της πολυγλωσσίας για την κινητικότητα: για τον λόγο αυτόν, **καλεί τα κράτη μέλη να εισαγάγουν την εκμάθηση δεύτερης γλώσσας σε πρώιμο στάδιο**».*

Το ίδιο ισχύει και με παιδιά του Δημοτικού. Κι αυτά θέλουν χώρους για να παίξουν, να αθληθούν και την ίδια στιγμή είναι κατεύθυνση της ΕΕ η ενίσχυση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, δηλαδή για να το πούμε απλά, κάποιος να βγάζει κέρδος από την ανικανοποίητη κοινωνική και λαϊκή ανάγκη για άθληση ή για δημιουργία. Πέρα από αυτό όμως τα παιδιά του Δημοτικού θέλουν να γνωρίσουν τον κόσμο, να πάρουν ολόπλευρη, ζωντανή μόρφωση.

Αντί γι' αυτό η Ευρωπαϊκή Ένωση δίνει κατεύθυνση να αλλάξει το περιεχόμενο του εκπαιδευτικού έργου. Ο εκπαιδευτικός κρίνεται σαν να είναι η διδασκαλία σύνολο κόλπων, συνταγών για να κερδίσει τα παιδιά, και όχι σαν να είναι η διδασκαλία ουσιαστική μετάδοση γνώσεων, στοιχείο της διαπαιδαγώγησης.

Κι έτσι ήρθαν τα σχολικά βιβλία του 2006. Αν ανατρέξει κανείς σε αυτά θα βρει ακριβώς αυτές τις προσαρμογές και το διαμεσολαβητικό ρόλο που επιφυλάσσει το σύστημα στον εκπαιδευτικό. Έτσι, οι συνταγές μαγειρικής αντικατέστησαν τους κλασσικούς λογοτέχνες, η πρόσκληση στο πάρτυ των Θερβάντες, τα άρθρα από τις αστικές εφημερίδες τον Σαίξπηρ και τον Ρίτσο....

Χωρίς να υποστηρίζουμε ότι τα προηγούμενα σχολικά βιβλία ήταν τα καλύτερα, έδιναν τουλάχιστον ένα περιθώριο στον εκπαιδευτικό να στηριχθεί σε κλασσικά κείμενα. Για παράδειγμα στην Ε και την ΣΤ τάξη, στα βιβλία της Γλώσσας υπάρχει πληθώρα κειμένων που έχουν χαμηλή, ελάχιστη έως και καθόλου λογοτεχνική, διαπαιδαγωγική αξία, να το πούμε κι αλλιώς: όχι μόνο δεν καλλιεργούν το νου των παιδιών αλλά και δεν διαμορφώνουν την παιδική ψυχή. Υπάρχουν κείμενα για το ποδόσφαιρο, χάρτες του μετρώ. Που πήγαν όμως οι κλασσικοί λογοτέχνες και ποιητές; Στα προηγούμενα βιβλία, αντίθετα, υπήρχε ο Ελύτης, ο Ρίτσος, ο Λουντέμης, κ.α.

Κι ύστερα αναρωτιούνται γιατί τα παιδιά δεν έχουν λέει «παιδεία»...

Φυσικά κάποιος μπορεί να πει: όλα χρειάζονται. Θα συμφωνήσουμε αλλά θα ρωτήσουμε: πότε; σε ποια ηλικία; Και γιατί πρέπει να μάθουμε τη γλώσσα μας μέσα από συνταγές και προσκλήσεις σε πάρτυ; Μήπως γιατί αντιμετωπίζουν τη γλώσσα απλά σαν εργαλείο επικοινωνίας και τίποτα άλλο, όχι σαν μέσο σκέψης και έκφρασης. Και μήπως γιατί θέλουν την πλειοψηφία των παιδιών, των παιδιών του λαού να είναι φθηνό εργαζόμενοι που δεν τους χρειάζονται και πολλές-πολλές γνώσεις;

Όταν μιλάμε πια για εφήβους, για παιδιά γυμνασίων και λυκείων, τότε στις ανάγκες που ήδη αναφέραμε προστίθενται κι άλλες. Ο νέος θέλει να δημιουργήσει, να προετοιμαστεί για να κάνει μια ώριμη επαγγελματική επιλογή. Να γίνει ολόπλευρα μορφωμένος άνθρωπος.

Κι όμως η ΕΕ έχει άλλα σχέδια για τα παιδιά μας.

Όχι πολλή-πολλή μόρφωση, όχι σχέδια για το μέλλον. Αντίθετα, η πλειοψηφία των νέων πρέπει σύμφωνα με την ΕΕ να στρέφεται από πολύ νωρίς στη μαθητεία και την μισοκατάρτιση, να αναγκάζονται να επιλέγουν επάγγελμα στα 14 και τα 15 τους όταν όλοι ξέρουν ότι σε αυτήν την ηλικία δεν έχει ωριμάσει ακόμα ο νέος.

Και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς όταν η μάθηση και όχι μόρφωση γίνεται ο βασικός στόχος όλης της εκπαιδευτικής διαδικασίας από την ΕΕ. Όμως η μάθηση αποτελεί μια διαδικασία που μπορεί να γίνει και εκτός σχολείου. Κι όταν γίνεται στόχος του σχολείου τότε είναι φυσικό να αλλάξει και ο ρόλος του εκπαιδευτικού και να του ανατίθεται το καθήκον «να μάθει στο μαθητή πώς να μαθαίνει»!

Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Ένωση γνώση είναι το αποτέλεσμα της αφομοίωσης πληροφοριών μέσω της μάθησης. Φυσικά η μάθηση είναι μια διαδικασία που δεν ταυτίζεται με την εκπαίδευση. Μαθαίνω στο δρόμο ότι ο Γιώργος χώρισε με τη Μαρία, αλλά αυτό δεν είναι γνώση!

Η επιλογή αυτή δεν είναι καθόλου τυχαία, ούτε είναι προϊόν άγνοιας. Εκεί ακριβώς το πάνε. Η μάθηση να είναι η ομπρέλα στην εκπαιδευτική διαδικασία, γι' αυτό και η δια βίου μάθηση θεωρείται σε όλα τα ευρωενωσιακά κείμενα, η βασική-στρατηγική επιλογή που καθορίζει όλες τις άλλες.

Δεν είναι καθόλου τυχαία η επιλογή του όρου μάθηση, αντί εκπαίδευση, μόρφωση, διαπαιδαγώγηση. Ο όρος μάθηση σε διάκριση από τις παιδαγωγικές αυτές έννοιες αφορά τις διαδικασίες διαμόρφωσης προσωπικής πείρας, δεν αποτελεί κοινωνικά θεσμοποιημένη διαδικασία, αλλά μια υπόθεση που επαφίεται και εξαρτάται κυρίως από την προσωπική-ατομική προσπάθεια και δυνατότητα (οικονομική, κοινωνική, μορφωτική) . Η «μάθηση» μπορεί να συντελεστεί στο σπίτι από τον Η/Υ, ή με άλλες φτηνές μορφές «διδασκαλίας

Το ερώτημα που καλοπροαίρετα μπορεί κάποιος να θέσει είναι: μα δεν χρειάζονται «πρακτικές γνώσεις», δεξιότητες; Μήπως, τελικά, υπερασπίζεστε μια εκπαιδευτική διαδικασία πιο «κλασική», θεωρητική, που έχει ξεπεραστεί από τις εξελίξεις στην παραγωγή και στην επιστήμη; Ή αλλιώς, δεν υπάρχει ανάγκη αλλαγών και μεταρρυθμίσεων;

Αυτό που αλλάζει στο σχολείο δεν είναι και φιλολαϊκή επιλογή. Η κριτική που ασκούμε στη στρατηγική της δια βίου μάθησης αφορά την υποκατάσταση του σκοπού της εκπαίδευσης -που κατά τη γνώμη μας πρέπει να είναι η μόρφωση και η συνολική διαπαιδαγώγηση- από τη «μάθηση».

Ο δρόμος της δια βίου μάθησης, είναι ο δρόμος για να φτιαχτεί ένα σχολείο που θα είναι διαφορετικό ανά δήμο και περιοχή, στην πορεία θα έχει διαφορετικά βιβλία, ειδικά στο Λύκειο που άλλωστε δεν είναι υποχρεωτικό. Ο δρόμος της δια βίου μάθησης είναι ο δρόμος για τη δια βίου περιπλάνηση του νέου, του αυριανού εργαζόμενου που όχι μόνο πρέπει να είναι φθηνός αλλά να είναι πεισμένος ότι αυτό είναι σωστό, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς, που χωρίς δυσκολία θα αφήνει παιδιά, γυναίκα και οικογένεια, φίλους και γειτονιά και θα πηγαίνει στο εξωτερικό. Αυτό άλλωστε είναι κινητικότητα....

Αυτό είναι το νέο σχολείο.

Ως προς τη δομή. Βρισκόμαστε πια μπροστά στην έννοια της αυτόνομης-διαφοροποιημένης-ανταγωνιστικής σχολικής μονάδας με ευθύνη για τα οικονομικά της και με σταδιακή μετατόπιση στην επιλογή αναλυτικών προγραμμάτων, βιβλίων και εκπαιδευτικών. Η αυτόνομη σχολική μονάδα με αυτόν τον τρόπο είναι περισσότερο ευαίσθητη στις απαιτήσεις των «πελατών», αφού η συντήρηση ή η ανάπτυξή της εξαρτάται άμεσα από τη «ζήτηση» των εκπαιδευτικών ή ερευνητικών «προϊόντων» τους, την αξιολόγησή της.

Ως προς το περιεχόμενο. Εδώ εντοπίζουμε μια κρίσιμη διαφοροποίηση σε σχέση με το παρελθόν του σχολείου, τη στροφή από το σχολείο του αποθησαυρισμού των γνώσεων που είναι μονόπλευρα προσανατολισμένο προς τη μηχανική συσσώρευση στείρων και αποσπασματικών στην πλειονότητά τους γνώσεων, αποστεωμένο από τη ζωή, σε αυτό της αφομοίωσης πληροφοριών, από ένα σχετικά ενιαίο σύνολο γνώσεων σε αυτό των κατακερματισμένων μονοπατιών μάθησης. Ωστόσο, το κοινό στοιχείο και στις δυο περιπτώσεις είναι ότι σε οποιαδήποτε παραλλαγή του αστικού σχολείου απουσιάζει η ενιαία γενική επιστημονική θεώρηση του φυσικού και κοινωνικού κόσμου, κυριαρχεί σε κάθε περίπτωση η απουσία συνδέσεων στο επίπεδο της ουσίας των ζητημάτων, η διακοπή της συνέχειας στην ερμηνεία του κόσμου, η άρνηση της αιτιοκρατίας στην κοινωνία.

Απόρροια των νέων προσαρμογών στο περιεχόμενο της σχολικής γνώσης είναι και η μείωση της διδακτέας ύλης η οποία υποτίθεται ότι έρχεται να λύσει το φορτωμένο πρόγραμμα του μαθητή και να ξεκαθαρίσει το αναλυτικό πρόγραμμα από «άχρηστες και αναχρονιστικές γνώσεις». Η μείωση της διδακτέας ύλης εντάσσεται στη λογική της παροχής χρηστικών πληροφοριών και στην αφαίρεση κάθε διαχρονικού επιστημονικού στοιχείου για την αλήθεια και την πραγματικότητα. Το γεγονός μάλιστα ότι η μείωση της ύλης ξεκινάει από τις θετικές επιστήμες αποδεικνύει τη στόχευση στη συγκρότηση μιας ορθολογικής εικόνας του κόσμου η οποία μπορεί να δημιουργήσει την αυτοπεποίθηση ότι ο νέος μπορεί να ερμηνεύσει τη φύση.

Ένα άλλο σημαντικό ζήτημα αγαπητοί φίλοι είναι που χαρακτηρίζει όλες τις αποφάσεις των κυβερνήσεων στην Ελλάδα και είναι άμεσα συνδεδεμένο με την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ο **διαχωρισμός του σχολείου σε δημοτικό-γυμνάσιο-λύκειο. Γιατί σπάνε τις βαθμίδες άραγε και γιατί συνεχίζουν να τις έχουν έτσι;**

Είναι επιβεβαιωμένο από πολλές εκπαιδευτικές έρευνες ότι ακριβώς στο σημείο καμπίης που αφορά τη μετάβαση από το Δημοτικό στο Γυμνάσιο και από το Γυμνάσιο στο Λύκειο σημειώνεται και η έκρηξη της σχολικής διαρροής. Εδώ όμως εκδηλώνεται και η προτεραιότητα των αστικών σχεδιασμών για την πρώιμη κατάρτιση σε βάρος της Γενικής βασικής εκπαίδευσης, η διαφοροποίηση της λεγόμενης μεταυποχρεωτικής εκπαίδευσης (ΓΕΛ-ΕΠΑΛ-ΣΕΚ).

Στην Ελλάδα θέλουν πιο πολλά παιδιά, να πηγαίνουν στην πρώτη επαγγελματική κατάρτιση. Το προσπάθησε ο Αρσένης, το προσπάθησαν και άλλοι αργότερα. Σημείο καμπής που επιχειρεί να επιταχύνει τη στροφή στην ψευτοκατάρτιση αποτελεί και η ψήφιση (το 2013) του νόμου για την αναδιάρθρωση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αξιοποιώντας και τις συνθήκες της κρίσης, την πίεση στη λαϊκή οικογένεια.

Δείτε για παράδειγμα το πρόβλημα με την τράπεζα θεμάτων που προχωράει και φέτος με βάση το νόμο για το νέο λύκειο. Μιλάμε για ταξικό ξεσκαρτάρισμα από την Α λυκείου, για παιδιά που δεν θα αντέξουν τους ρυθμούς και θα στραφούν σε ΣΕΚ, θα φύγουν από τα σχολεία...

Και απέναντι σε όλα αυτά τι λέει η κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της, τι λένε;

Δεν παίρνουν κάποιοι τα γράμματα και γι' αυτό να πάνε να μάθουν καμιά τέχνη. Καταρχήν πρέπει όλοι εμείς που ανήκουμε σε λαϊκά στρώματα να προβληματιστούμε γιατί όταν το λένε αυτό, μιλάνε για τα παιδιά μας. Δεν λένε τίποτα τέτοιο για τα παιδιά του Ψυχικού και της Κηφισίας. Γιατί άραγε; Όλα αυτά γεννήθηκαν με μαγικές ιδιότητες ή όλα αυτά είναι καλοί μαθητές; Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Τα δικά μας παιδιά τα θέλουν φθηνούς εργάτες, χωρίς δικαιώματα, να περιπλανούνται από εδώ και από εκεί. Τα δικά τους παιδιά έχουν βρει τις άκρες τους ακόμα κι αν είναι «κακοί μαθητές».

Να είμαστε ξεκάθαροι, έχει επιστημονικά αποδειχτεί πως δεν υπάρχουν τέτοια παιδιά, πέρα από κάποιες εξαιρέσεις, αλλά αντίθετα οι μαθησιακές δυσκολίες δείχνουν τους ταξικούς φραγμούς και μάλιστα από την πρώτη στιγμή της σχολικής εκπαίδευσης. Σε μια κοινωνία με πλούσιους και φτωχούς το παιδί κουβαλά στο σχολείο από το σπίτι του την αρνητική επίδραση των ταξικών, κοινωνικών και μορφωτικών ανισοτήτων. Οι μαθητές δεν ξεκινούν από την ίδια αφετηρία. Μέσα στο σχολείο φυσικά, διαμορφώνεται πιο ισχυρά η τάση ενός παιδιού να «μην θέλει να μάθει» ή να «μην παίρνει τα γράμματα».

Και μια που λέμε μαθησιακό αποτέλεσμα σκεφτείτε την αξιολόγηση του σχολείου με βάση τα μαθησιακά αποτελέσματα και τι σημαίνει αυτό για εμάς. Σκεφθείτε ότι καλός εκπαιδευτικός είναι αυτός που τρέχει την ύλη χωρίς να λαμβάνει υπόψη του το ρυθμό των μαθητών....

Αυτοί που τα λένε όλα τα αυτά, δεν θέλουν τα παιδιά του λαού ούτε καλούς μάστορες... Ένας καλός τεχνικός σήμερα, για να μην τον ξεβράσουν στην ξέρα της ανεργίας τα άλματα της τεχνικής και της τεχνολογίας, πρέπει να πατάει σε στέρεη γνώση. Αποδυναμώνοντας το μορφωτικό περιεχόμενο του σχολείου και διώχνοντας τα παιδιά νωρίς από αυτό, τους στερούν και αυτή τη δυνατότητα!

Ψευτοκατάρτιση δίνουν στα παιδιά της λαϊκής οικογένειας. Όχι επαγγελματική εκπαίδευση και πτυχίο για δουλειά!

Τι λέτε δηλαδή; Δεν υπάρχουν προβλήματα στο σχολείο, δεν πρέπει να αλλάξει το σχολείο.

Τα αδιέξοδα του σχολείου της συσσώρευσης των γνώσεων εμφανίζονται σήμερα ιδιαίτερα οξυμμένα και

αποτελούν άλλωστε και στοιχείο της προπαγάνδας των κυβερνήσεων. Τι εκφράζουν όμως; Ένα πλήθος συχνά

ασύνδετων και αχώνευτων γνώσεων το οποίο προχωρώντας προς το Λύκειο «μπουκώνει» τη σκέψη του μαθητή

και τελικά είναι χρήσιμο στιγμιαία (Πανελλαδικές εξετάσεις) ενώ σε γενικές γραμμές είναι αχρείαστο.

Υπάρχει άραγε καλύτερη απόδειξη γι' αυτό το γεγονός από τους άριστους μαθητές ή αυτούς που έγραψαν άριστα στις εισαγωγικές εξετάσεις και μετά από ένα σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα «σβήνουν» από τη μνήμη τους τις γνώσεις αυτές;

Δεν είναι όμως μόνο το σχολείο της συσσώρευσης των γνώσεων που χαρακτηρίζεται από αδιέξοδα.

Βασικό γνώρισμα των αλλαγών που χαρακτηρίζουν το «νέο σχολείο» των δεξιοτήτων είναι μια βίαιη μετατόπιση

διδακτέας ύλης προς τα κάτω, προς κατώτερες τάξεις του Δημοτικού ή και προς το Νηπιαγωγείο, ενώ

παράλληλα-όπως ήδη αναδείξαμε- επιχειρείται το κλείσιμο της στρόφιγγας προς τα πάνω. Πίσω από αυτή την

εξέλιξη κρύβεται η λογική του φορτώματος με τις αναγκαίες δεξιότητες που πρέπει να δοθούν όσο πιο γρήγορα

γίνεται γιατί όπως και η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση τονίζει *«η έλλειψη επενδύσεων στον τομέα της μάθησης σε*

μικρή ηλικία συνεπάγεται σημαντικά υψηλότερες διορθωτικές δαπάνες σε μεταγενέστερα στάδια της ζωής,

κάτι που είναι λιγότερο αποδοτικό από οικονομική πλευρά».

Αυτή η διαδικασία του φορτώματος από νωρίς συνοδεύεται από μια αναπροσαρμογή των αναλυτικών προγραμμάτων στην κατεύθυνση της μείωσης ύλης σε ορισμένα μαθήματα και σε αύξηση των γνωστικών αντικειμένων που διδάσκονται (ξένες γλώσσες, υπολογιστές).

Ας δούμε λίγο πιο αναλυτικά το παραπάνω μιας και αποτελεί και για το χώρο σας βασική κατεύθυνση.

Για τις ξένες γλώσσες από νωρίς.

όπως πολύ χαρακτηριστικά διακηρύχθηκε ήδη από το 2008 - «γλώσσες σημαίνουν μπίζνες», άρα η γνώση τόσο της ξένης όσο και της μητρικής γίνεται επικοινωνιακή δεξιότητα υποταγμένη στις ανάγκες της αγοράς! Γι'αυτό το λόγο τοποθετούν τη διδασκαλία της ξένης γλώσσας από την Α' Δημοτικού! Τη στιγμή δηλαδή, που δεν έχει κατακτηθεί ένα σχετικά ανεβασμένο επίπεδο γνώσης της ίδιας της μητρικής γλώσσας, που είναι και η βάση για

την οργάνωση της σκέψης αλλά και για την κατοχή μιας ξένης γλώσσας.

Και αυτό είναι κατανοητό γιατί η γλώσσα δεν είναι απλά χρηστικό εργαλείο αλλά έκφραση της συνείδησης του ατόμου, με αυτή σκέπτεται, με αυτή οργανώνει σε σύνολο την αντίληψη του κόσμου, κινητοποιεί τη βούλησή του.

Όταν λοιπόν η ΕΕ θέτει στόχο την πολυγλωσσία, ούτε γνώση της μητρικής ούτε ξένης γλώσσας εννοεί. Γι'αυτό ακόμα και η μητρική διδάσκεται με τη μέθοδο της ξένης, δηλαδή χρηστικά-τουριστικά.

«Καλά, και που είναι το πρόβλημα;», θα αναρωτηθεί κανείς καλοπροαίρετα. Είναι τόσο κακό να μαθαίνει ένα νήπιο να διαβάζει έτσι στην αρχή σαν παιχνίδι ή να μάθει δυο-τρεις ξένες λεξούλες; Απαντάμε: ΝΑΙ είναι κακό!

Είναι κακό γιατί αυτό το παιδί, το νήπιο, έχει άλλες ανάγκες, η δραστηριότητα που «γεμίζει» τη ψυχή του δεν είναι να κάθεται σε ένα θρανίο (για σκεφτείτε πόση βία και εξαναγκασμός απαιτείται για να κάνεις ένα αεικίνητο τετράχρονο ζιζάνιο να «παλουκωθεί» για να μάθει μια λέξη!). Αυτό που έχει ανάγκη ένα νήπιο είναι να παίξει, γι'αυτό κυρίαρχη δραστηριότητα της προσχολικής ηλικίας είναι το θεματικό παιχνίδι που δεν είναι χαζολόγημα. Είναι η πράξη που γεννάει τη φαντασία και η φαντασία με τη σειρά της σηματοδοτεί την απομάκρυνση του παιδιού από την πραγματικότητα. Γεννιέται σταδιακά η δυνατότητα αφηρημένης σκέψης!

Ξεκαθαρίζουμε εδώ ότι το παιχνίδι αποτελεί την καθοδηγητική δραστηριότητα του νηπίου όχι γιατί αφιερώνει πολύ χρόνο γι'αυτό, ούτε επειδή το παιχνίδι προσφέρει στο παιδί χαρά και ικανοποίηση, αλλά γιατί

αναπτύσσει τις διανοητικές λειτουργίες του παιδιού, προκαλεί ποιοτικές αλλαγές στις ανάγκες, τα κίνητρα και τελικά στη συνείδησή του.

Ως προς το ζήτημα των συνεπειών στον παιδικό ψυχισμό επισημαίνουμε:

- Σε έρευνα που έγινε στις ΗΠΑ σχετικά με τα αίτια της Διαταραχής Ελλειμματικής Προσοχής (ΔΕΠ) και υπερκινητικότητας βγαίνει το συμπέρασμα ότι η έλλειψη φυσικού παιχνιδιού στην πρώιμη παιδική ηλικία θα μπορούσε να είναι η αιτία για ανάπτυξη ΔΕΠ!
- Σε δημοσίευμα του Οκτώβρη του 2006 για τις ΗΠΑ, επιχειρείται να συνδεθεί η εντατικοποίηση του νηπιαγωγείου με την ταυτόχρονη έλλειψη παιχνιδιού, με τη σχολική αποτυχία. Στο δημοσίευμα υποστηρίζεται ακόμη ότι ο περιορισμός του ελεύθερου παιχνιδιού στη νηπιακή ηλικία οδηγεί σε αυξημένο στρες τα παιδιά και τους γονείς, σύμφωνα με κλινική μελέτη που πραγματοποιήθηκε από την Αμερικανική Ακαδημία Παιδιατρικής (2006).

Εξίσου προκλητική είναι και η εισαγωγή του μαθήματος της τεχνολογίας, δηλαδή της χρήσης υπολογιστών από

την Α Δημοτικού. Θέλουν και καταναλωτικό κοινό να δημιουργήσουν για αυτό το πολύ επικερδές «target group»-

«ομάδα στόχο» (χαρακτηριστικό είναι ότι στις ΗΠΑ τα μονοπώλια ξοδεύουν περίπου 17 δισ. δολάρια ετησίως

για μάρκετινγκ που απευθύνεται σε παιδιά) και κυρίως θέλουν να φτιάξουν τον αυριανό στρατό των χειριστών

των υπολογιστών, να εμπεδωθεί δηλαδή καλά η ψηφιακή ικανότητα που είναι μια από τις οκτώ ικανότητες για

τη «δια βίου μάθηση» στην εκμετάλλευση.

Η γενικευμένη χρήση των υπολογιστών από μικρή ηλικία όχι μόνο δεν επέλυσε προβλήματα στη μαθησιακή εξέλιξη των παιδιών αλλά συνδέεται με στρεσογόνες διαταραχές εξαιτίας της πρώιμης έναρξης της χρήσης Η/Υ, προβλήματα όρασης, μυοσκελετικά προβλήματα, κ.α. καθώς στην παιδική ηλικία δεν έχει ολοκληρωθεί η λειτουργία των ανθρώπινων οπτικών οργάνων, δεν έχει επέλθει ακόμα πλήρης σωματική ανάπτυξη.

Υπάρχει όμως και μια άλλη πλευρά. Τα παιδιά που από πολύ μικρή ηλικία θα διαποτιστούν με τη λογική ότι χρειάζονται Η/Υ ακόμη και για τα στοιχειώδη μαθήματα, θα εσωτερικεύσουν την αντίληψη ότι είναι ανίκανα να μάθουν τις βασικές αρχές της αριθμητικής, της ανάγνωσης και της γραφής χωρίς τη βοήθεια ακριβών και

περίπλοκων συσκευών.

Επιπλέον οι Η/Υ απομονώνουν συναισθηματικά και σωματικά τα παιδιά από την άμεση εμπειρία από τον φυσικό και κοινωνικό κόσμο. Επομένως η χρήση Η/Υ σε αυτή την ηλικία μπορεί να αποβεί και καταστρεπτική. Γι'αυτό άλλωστε στα ακριβά σχολεία των ΗΠΑ, στα σχολεία που φοιτούν τα παιδιά της ελιτ, η διδασκαλία εξακολουθεί να γίνεται με τον παραδοσιακό τρόπο (μαυροπίνακας, εργαστήριο κλπ.), την ίδια στιγμή που τα σχολεία των γκέτο και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων κατακλύζονται από υπερσύγχρονα μηχανήματα και ηλεκτρονικά προγράμματα αναπαραγωγής της αμορφωσιάς και της αγραμματοσύνης.

Να απαντήσουμε λοιπόν. Τι κριτήρια πρέπει εμείς ως γονείς να θέσουμε;

Η πείρα από την επέλαση των αντιδραστικών αλλαγών στην παιδεία επιβεβαιώνει:

Ότι ο λαός δεν μπορεί να ακολουθεί και να ταυτίζεται με τα επιχειρήματα που οι κυβερνήσεις βάζουν και στα ζητήματα της παιδείας. Άλλα είναι τα λαϊκά κριτήρια και άλλα τα κυβερνητικά.

Ο λαός θέλει ένα σχολείο για όλα τα παιδιά που όλα θα μαθαίνουν τα ίδια γράμματα. Τι θα πει...κάθε σχολείο ή δήμος καθορίζει το περιεχόμενο ανάλογα με τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας και οικονομίας; Τι θα πει ο σύλλογος διδασκόντων καθορίζει μαζί με τους γονείς το περιεχόμενο και τα μαθήματα; Είναι σα να λένε...«Όποιος μπορεί ας προχωρήσει»!

Ο λαός έχει ανάγκη ένα σχολείο που τα παιδιά μας θα παίρνουν τη γενική μόρφωση, θα μαθαίνουν τα βασικά για την κάθε επιστήμη και την εξέλιξη της κοινωνίας. Από αυτή την άποψη είναι επιζήμιο ένα σχολείο που θα δίνει λίγη γενική μόρφωση και πολλές πληροφορίες και δεξιότητες.

Ο λαός έχει ανάγκη ένα σχολείο που η λειτουργία του θα είναι αποκλειστική ευθύνη του κράτους. Τι θα πει τα σχολεία στους δήμους; Μήπως όταν πέρασαν τους παιδικούς σταθμούς στους δήμους είδαμε χάρη; Πληρώνουμε υπέρογκα τροφεία, οι εργαζόμενοι «σήμερα είναι κι αύριο δεν είναι», οι παιδικοί σταθμοί κλείνουν λόγω των οικονομικών δυσκολιών των δήμων.

Ο λαός θέλει ένα σχολείο που ο νόμος του κέρδους δεν έχει θέση μέσα σε αυτό και στη σχέση του μαθητή με το δάσκαλο. Τι θα πει «εναλλακτικές πηγές χρηματοδότησης»; Τι θα πει ο Σύλλογος γονέων μαζί με το σύλλογο δασκάλων θα εξασφαλίζουν τα έσοδα για τη λειτουργία του σχολείου;

Ο λαός έχει ανάγκη ένα σχολείο όπου ο μαθητής απ' την αρχή θα οικοδομεί τη σκέψη του, την αφομοίωση της μητρικής του γλώσσας για να μπορέσει στη συνέχεια να αποκτήσει τις βάσεις σε όλα τα μαθήματα. Πόσο φυσιολογικό και παιδαγωγικά τεκμηριωμένο είναι, την ώρα που ο μαθητής της Α' δημοτικού προσπαθεί να μάθει τη μητρική του γλώσσα, την ώρα ακόμα που ακόμα δε γνωρίζει την αλφαβήτα της μητρικής του γλώσσας, να μαθαίνει ταυτόχρονα και ξένη γλώσσα;

Ο λαός και τα παιδιά του θέλουν ένα σχολείο που το παιδί θα έχει χρόνο για να παίξει. Ποιος «παιδαγωγός» λέει ότι το παιδί της Πρώτης και της Δευτέρας είναι σε θέση να μένει στο σχολείο απ' τις 7 μέχρι τις 4 ή έστω απ' τις 8 μέχρι τις 2;

Έχουμε ανάγκη από ένα σχολείο όπου οι νέες τεχνολογίες, οι υπολογιστές θα είναι ένα χρήσιμο εργαλείο που θα το πιάνει στα χέρια του ο μαθητής όταν θα έχει αποκτήσει τις κατάλληλες γνώσεις για να το χρησιμοποιήσει όπως πρέπει. Τι νόημα έχει να το βάλουμε κι αυτό από την Α' δημοτικού; Εμείς κυνηγάμε τα παιδιά μας στο σπίτι για να κλείσουν το κομπιούτερ και να ανοίξουν κανένα βιβλίο. Πρέπει απ' την πρώτη δημοτικού να τα μάθουμε να ξεροσταλιάζουν μπροστά σε μια οθόνη; Εμείς θέλουμε τα παιδιά μας να τρέχουν και να παίζουν, για να αναπτυχθούν κανονικά ψυχικά και σωματικά.

Θέλουμε ένα σχολείο που θα μορφώνει και δεν θα εξοντώνει, ένα σχολείο που δεν θα χωρίζει τα παιδιά. Γι' αυτό λέμε ενιαίο σχολείο μέχρι τα 18 χρόνια.

Θέλουμε σχολείο που θα δίνει προετοιμασία για το αύριο αλλά δεν θα βάζει ταμπέλες στα παιδιά μας, γιατί ξέρουμε ότι τα παιδιά δεν μπορούν και δεν πρέπει να κάνουν επαγγελματικές επιλογές στην ηλικία των 14-15 ετών.

Άρα το σχολείο πρέπει να είναι υποχρεωτικό μέχρι τα 18 για να μπορεί να διαλέξει πιο ώριμα: είτε επαγγελματικές σχολές, είτε ενιαία ανώτατη εκπαίδευση.

Το σχολείο αυτό θα έχει χαρακτήρα πολυτεχνικό, δηλαδή θα μαθαίνει σε όλα τα παιδιά και την τεχνολογία αλλά και τα γράμματα. Γιατί κανένας, ό,τι και να γίνει δεν μπορεί να μην ξέρει απλά πράγματα, γιατί και το παιδί του εργάτη και ο εργάτης, ο υπάλληλος πρέπει να ξέρει από τέχνες αλλά και αυτό που θα γίνει δικηγόρος πρέπει να ξέρει πώς αλλάζει η λάμπα, πώς δουλεύει η μηχανή.

Και στο ερώτημα που καλοπροαίρετα μπορεί κάποιος να θέσει: καλά είναι δυνατόν στη σημερινή Ελλάδα της κρίσης να μιλάτε για σύγχρονες υποδομές, δημόσιες και δωρεάν για όλα τα παιδιά, όταν δεν υπάρχει ευρώ για φωτοτυπικό χαρτί, θα σας απαντήσω ως εξής:

Αγαπητοί φίλοι,

Γνωρίζουμε τις δυσκολίες που βιώνει η λαϊκή οικογένεια. Δεν μπορούμε όμως να κάνουμε πίσω, αντίθετα πρέπει να δουλεύουμε με σχέδιο, επιμονή και υπομονή ώστε να διαμορφώνονται όροι μορφωτικών απαιτήσεων, να καταπολεμάμε στην πράξη την παραίτηση, την απαξίωση της σχολικής γνώσης συνολικά που «μαζί με τα απόνερα πετάει και το παιδί», την ορθολογική γνώση και την επιστήμη.

Ταυτόχρονα, οι θυσίες του λαού να μορφώσει τα παιδιά του, αποτελούν τη βάση για να θέσουμε το υπαρκτό ερώτημα: είναι ή δεν είναι αναγκαία η ολόπλευρη ανάπτυξη των παιδιών της λαϊκής οικογένειας, που ό,τι και να γίνουν όταν μεγαλώσουν, πρέπει «να έχουν μια ειδικότητα: άνθρωπος», να αποτελούν τους αυριανούς μορφωμένους πολίτες.

Οι γονείς έχουν πολλά να κάνουν. Σε κάθε χώρο, σε κάθε σχολείο, να οργανώνουν παράλληλα με τις διεκδικήσεις και εκδηλώσεις για τη μόρφωση, το περιεχόμενο των βιβλίων, τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας.